

Nederlandse tekst (artikel 63 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 62.926 van 5 november 1996

A. 61.329/VI-12.215

In zake : **MENU** André,

Gustave Latinislaan 159
1030 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Ambtenarenzaken.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 28 november 1994 ingediende verzoekschrift, waarbij André MENU de nietigverklaring vordert van het koninklijk besluit van 26 september 1994 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen en van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen, en inzonderheid van artikel 62, § 1;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevr. DAURMONT,
auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 29 januari 1996,
waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag
ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 4 oktober 1996,
waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij
bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting
van 30 oktober 1996;

Gezien het verslag van de heer LEROY,
staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker,
bijgestaan door Mr. R. WITMEUR, advocaat, en van
Mr. E. GILLET, advocaat, die voor de verwerende partij
verschijnt;

Gehoord het advies van de heer HERBIGNAT,
auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat het koninklijk besluit van
22 november 1991 tot bepaling van de algemene principes
van het administratief en geldelijk statuut van de
rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel
van de Executieven en van de publiekrechtelijke
rechtspersonen die ervan afhangen, vernietigd is bij
arrest nr. 47.689 dd. 31 mei 1994 van de Raad van State,

in de zaak LECLERCQ, en dat het koninklijk besluit van 22 november 1991 houdende hervorming van verscheidene verordeningsbepalingen die toepasselijk zijn op het rijkspersoneel vernietigd is bij arrest nr. 47.691 van dezelfde dag, in de zaak ORY; dat als gevolg van die vernietigingen op 26 september 1994 een nieuw koninklijk besluit is uitgevaardigd ter uitvoering van artikel 87 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen; dat dit het bestreden besluit is; dat eveneens op 26 september 1994 een koninklijk besluit is uitgevaardigd houdende hervorming van verscheidene verordeningsbepalingen die toepasselijk zijn op het Rijkspersoneel, waartegen een annulatieberoep is ingesteld dat is verworpen bij arrest nr. 62.921 van heden;

Overwegende dat de bepaling van het bestreden besluit waarvan de nietigverklaring "inzonderheid" in bijkomende orde wordt gevorderd als volgt luidt :

"§ 1. De algemene principes vermeld in de artikelen 1 tot 60 zijn van toepassing op de personeelsleden die in statutair verband zijn tewerkgesteld bij de publiekrechtelijke rechtspersonen die afhangen van de Gemeenschappen, de Gewesten, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en, overeenkomstig de decreten die werden aangenomen krachtens artikel 138 van de Grondwet, van de Franse Gemeenschapscommissie en waarvan de lijst door Ons is vastgesteld, na overleg met de betrokken executieve";

Overwegende dat verzoeker een enig middel, gericht tegen artikel 62 van het bestreden besluit, ontleent aan de schending van artikel 87, § 4, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980; dat hij zich beroept op het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State om te betogen dat artikel 87, § 4, niet de mogelijkheid biedt om instellingen van openbaar nut die ressorteren onder de gemeenschappen of de Gewesten buiten de werkingssfeer van de algemene beginselen te houden;

Overwegende dat de verwerende partij er in hoofdzaak op wijst dat het besluit tot bepaling van de algemene principes, krachtens artikel 87, § 4, niet van toepassing is op de instellingen van openbaar nut die ressorteren onder het federale overheidsbestuur, maar dat het van rechtswege van toepassing is op die welke ressorteren onder de Gemeenschappen en de Gewesten; dat daar, naar haar mening, een verschil in behandeling bestaat over de regelmatigheid waarvan zij verzoekt het Arbitragehof aan te spreken;

Overwegende dat verzoeker in zijn wederantwoord erop wijst dat de verwerende partij toegeeft dat het middel gegrond is; dat hij van oordeel is dat de vraag die de verwerende partij aan het Arbitragehof gesteld wil zien niets te maken heeft met het onderwerp van het geschil en dat het antwoord dat erop zou kunnen worden gegeven geen enkele gevolg zou hebben voor de beslechting ervan; dat hij voorts zegt dat zij niet relevant is, omdat artikel 87, § 4, van de bijzondere wet niet ertoe strekt de rechtstoestand van de openbare instellingen die ressorteren onder de federale overheid te bepalen en evenmin die van het personeel ervan, daar deze rechtstoestand wordt vastgesteld ofwel bij de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut, ofwel bij bijzondere wetten, zodat, mocht discriminatie ontstaan, de oorzaak ervan bij die wetten ligt en niet in artikel 87, § 4; dat hij in zijn laatste memorie voorts zegt dat de verwerende partij geen belang heeft bij het laten stellen van de prejudiciële vraag, omdat zij het initiatief zou kunnen nemen tot het ontwerpen van een wet tot wijziging van dat artikel;

Overwegende dat artikel 87, § 4, van de bijzondere wet de Koning opdraagt de algemene principes te bepalen "welke van rechtswege van toepassing zullen

zijn op het personeel van de Gemeenschappen en de Gewesten, evenals op het personeel van de publiekrechtelijke rechtspersonen die afhangen van de Gemeenschappen en de Gewesten"; dat artikel 62 van het bestreden besluit de toepassing van die principes beperkt tot die publiekrechtelijke rechtspersonen die ressorteren onder de Gemeenschappen en de Gewesten, waarvan de lijst bij koninklijk besluit wordt vastgesteld na overleg met de betrokken Executieve;

Overwegende dat artikel 87, § 4, van de bijzondere wet geenszins de mogelijkheid biedt om de instellingen van openbaar nut die ressorteren onder de Gemeenschappen en de Gewesten of een gedeelte ervan, buiten de toepassing te houden van de algemene principes; dat de rechtsgrond van het middel, wegens de onverenigbaarheid van artikel 62 van het bestreden besluit met artikel 87, § 4, afhankelijk is van de toepasbaarheid van dat artikel 87, § 4, waaromtrent de verwerende partij verzoekt het Arbitragehof te adiëren;

Overwegende dat artikel 26, § 1, 3°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, bepaalt dat het Hof, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak doet bij wege van arrest, onder meer op vragen omtrent de schending door een wet van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, en dat paragraaf 2 ervan bepaalt dat wanneer zulk een vraag wordt opgeworpen voor een rechtscollege waarvan de beslissing niet vatbaar is voor hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot nietigverklaring, dit rechtscollege het Arbitragehof moet verzoeken uitspraak te doen op die vraag; dat daaruit volgt dat, wanneer een bij de Raad van State opgeworpen vraag omtrent de verenigbaarheid met de grondwettelijke regels inzake gelijkheid voor de wet en niet-discriminatie, van prejudiciële aard is, dit wil zeggen, wanneer de

beantwoording ervan noodzakelijk is om uitspraak te doen, de Raad van State ertoe gehouden is die vraag te stellen;

Overwegende dat het betoog in de memorie van wederantwoord om zich te verzetten tegen dat verzoek, er primair in bestaat erop te wijzen dat de oorzaak van de aangevoerde discriminatie niet ligt bij artikel 87, § 4, maar bij andere bepalingen, te weten hoofdzakelijk bij artikel 11 van de wet van 16 maart 1954; dat artikel 87, § 4, de publiekrechtelijke rechtspersonen die ressorteren onder de Gemeenschappen en de Gewesten niettemin regels oplegt die niet van toepassing zijn op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ressorteren onder de federale Staat; dat het in dat opzicht een onderscheid maakt dat, mocht het in strijd zijn met de bepalingen inzake gelijkheid voor de wet, de niet-toepasbaarheid van dat artikel tot gevolg zou hebben; dat aangezien alleen het Arbitragehof bevoegd is om te oordelen over het bestaan van die onregelmatigheid, aan dit Hof de vraag moet worden gesteld zoals zij in het dictum van dit arrest wordt geformuleerd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De uitspraak wordt uitgesteld.

Artikel 2.

Aan het Arbitragehof wordt de volgende prejudiciële vraag gesteld :

"Neemt artikel 87, § 4, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980, gewijzigd bij de bijzonder wet van 8 augustus 1988, de

regels in acht inzake gelijkheid voor de wet en niet-discriminatie, neergelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het bepaalt dat het koninklijk besluit dat die algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van het rijkspersoneel aanwijst, die van rechtswege toepasselijk zullen zijn op het personeel van de Gemeenschappen en de Gewesten, alsmede op het personeel van de publiekrechtelijke rechtspersonen die ressorteren onder de Gemeenschappen en de Gewesten, van rechtswege toepasselijk is op de instellingen van openbaar nut die ressorteren onder de Gemeenschappen en de Gewesten, terwijl het dit niet is op de instellingen van openbaar nut die ressorteren onder de federale Staat?".

Artikel 3.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op vijf november 1900 zesennegentig door :

Mevr.	WILLOT-THOMAS,	kamervoorzitter,
de HH.	LEROY,	staatsraad,
	WETTINCK,	staatsraad,
Mevr.	MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M.-L. WILLOT-THOMAS.

LENAEËC EIELEAEEËËËËËC AIEËAe";
 AEIIE EËA' IÀE AE IËIIE EÈ AE IÀAA
 IÀE IIAIE' ÇEAËSiAËEAEIA EÈ ", EÀËAIE "K".